

BLODMÅNEN

I serien om Harry Hole

FLAGERMUSMANDEN

KAKERLAKKERNE

RØDHALS

SORGENFRI

MAREKORS

FRELSEREN

SNEMANDEN

PANSERHJERTE

GENFÆRD

POLITI

TØRST

KNIV

BLODMÅNEN

Uden for serien

HEADHUNTERNE

SØNNEN

BLOD PÅ SNEEN

MIDNATSSOL

MACBETH

KONGERIGET

JALOUSIMANDEN OG ANDRE FORTÆLLINGER

ROTTEØEN OG ANDRE FORTÆLLINGER

JO NESBØ
BLODMÅNEN

Oversat af Allan Hilton Andersen

Modtryk

BLODMÅNEN

Oversat fra norsk efter: BLODMÅNE

© 2022 Jo Nesbø

Published by agreement with Salomonsson Agency

Omslag: Henrik Koitzsch

Tryk: GGP Media GmbH, Pößneck

1. udgave, 1. oplag 2022

ISBN 978-87-7007-740-8

www.modtryk.dk

JOELS BOG, KAPITEL 3, VERS 4:

Solen forvandles til mørke og månen til blod,
før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Prolog

“Oslo,” sagde manden og løftede whiskyglasset op til munden.

“Er det det sted, du elsker mest?” spurgte Lucille.

Han stirrede frem for sig og så ud, som om han måtte tænke over svaret, før han nikkede. Hun studerede ham, mens han drak. Han var høj; selv når han sad ned ved siden af hende ved bardisken, ragede han op over hende. Han måtte være mindst ti, måske tyve år yngre end hendes tooghalvfjerds; det var vanskeligt at afgøre med alkoholikere. Han havde et ansigt og en krop som skåret ud af træ: magert, rent og hårdt. Hans hud var bleg, og på hans næse tegnede der sig et fint net af blå årer, som sammen med de blodskudte øjne med irisser som udvaskede cowboybukser tydede på, at han havde levet hårdt. Drukket hårdt. Var faldet hårdt. Og måske havde han elsket hårdt også, for i løbet af den måned, hvor han var blevet den nye stamgæst på Creatures, havde hun i glimt fået øje på smerten i hans blik. Som en gennembanket køter, der var blevet sparket ud af flokken, altid alene for enden af disken. Ved siden af Bronco, den mekaniske okse, som Ben, barens ejer, havde nappet med sig fra filmsettet på det gigantiske flop *Urban Cowboy*, hvor han havde arbejdet som rekvisitør. Det var en påmindelse om, at Los Angeles ikke var en by bygget på filmsucceser, men på en affaldsdyng af finansielle og menneskelige fiaskoer. Over firs procent af filmene mislykkedes totalt og tabte penge. Byen havde den største befolkning af hjemløse i USA og en befolkningstæthed, som man måtte til byer som Bombay for at finde. Trafikken var i færd med at kvæle byen, og spørgsmålet var bare, om gadekriminalitet, vold og stoffer ville komme den i forkøbet. Men solen skinnede. Ja, den helvedes californiske tandlægelampe blev aldrig slukket, men skinnede nådesløst og fik alt glitterstadset i denne krysteragtige by til at glitre som ægte

diamanter, som sande historier om succes. De skulle bare vide. Sådant som hun, Lucille, vidste det, hun, som havde været der, på scenen. Og bag scenen.

Manden ved siden af hende havde afgjort ikke været på scenen, scenefolk kunne hun genkende med det samme. Men han så heller ikke ud som en af dem, der stirrede beundrende, håbefuldt eller misundeligt op på scenen. Han lignede mere en, der så ud, som om han gav fanden i alt, som havde sine egne ting at gå op i. Musiker, måske? Sådant en Frank Zappa-type, som producerede sine egne utilgængelige sager i en kælder heroppe i Laurel Canyon og aldrig var blevet – eller ville blive – opdaget?

Efter at han var kommet her et stykke tid, var Lucille og den nye begyndt at udveksle nik og korte hilsener, sådant som formiddagsgæster på en bar for seriøse drankere gør, men det her var første gang, hun havde sat sig ved siden af ham og spenderet en drink. Det vil sige, hun havde betalt for den drink, han allerede havde bestilt, da hun havde set Ben give ham kreditkortet tilbage med en mine, som fortalte hende, at det var afvist.

“Men elsker Oslo også dig?” spurgte hun. “Det er spørgsmålet.”

“Næppe,” sagde han. Hun lagde mærke til, at den ene langfinger var en metalprotese, da han trak en hånd gennem en børste af kort, skidenblondt hår med islæt af gråt. Han var ikke nogen pæn mand, og det leverfarvede ar, der gik som et J fra mundvigen mod øret – som om han var en fisk fanget på en krog – gjorde ikke sagen bedre. Men han havde noget, noget ligesom grimtpænt og lidt farligt, sådant som nogle af hendes kollegaer her i byen havde haft. Christopher Walken. Nick Nolte. Og han var bredskuldret. Selv om det måske skyldtes, at resten var så magert.

“Ak ja, det er jo dem, vi helst vil have,” sagde Lucille. “Dem, der ikke elsker os tilbage. Dem, som vi tror vil elske os, hvis vi bare anstrenger os *lidt* mere.”

“Hvad laver du?” spurgte manden.

“Drikker,” sagde hun og løftede sit eget whiskyglas. “Og fodrer katte.”

“Mm.”

“Det, du egentlig ville spørge om, er vel, hvem jeg er. Og jeg

er ...” Hun drak af glasset, mens hun spekulerede over, hvilken version hun skulle give ham. Den til selskabsbrug eller den sande. Hun satte glasset fra sig og bestemte sig for det sidste, fanden heller.

“En skuespillerinde, som spillede én stor rolle. Julie i det, der stadigvæk er den bedste filmversion af *Romeo og Julie*, men som ingen længere kan huske. Én stor rolle lyder ikke af meget, men det er mere, end de fleste skuespillere i denne her by opnår. Jeg har været gift tre gange, to gange med rige filmproducenter, som jeg forlod efter gunstige skilsmisseopgør, hvilket også er mere, end de fleste skuespillere får. Den tredje var den eneste af dem, jeg elskede. En skuespiller og adonis uden penge, uden disciplin og uden samvittighed. Han brugte alle mine penge og forlod mig. Jeg elsker ham stadigvæk. Må han brænde op i helvede.”

Hun tømte resten af sit glas, satte det på skranken og signalede til Ben, at hun ønskede en til. “Jo, og fordi jeg altid falder for det, jeg ikke kan få, så satser jeg penge, jeg ikke har, på et filmprojekt, der lokker med en stor rolle til en ældre dame. Et projekt med et intelligent manuskript, skuespillere, som faktisk kan spille, og en instruktør, som vil give folk noget at tænke over, kort sagt et projekt, som alle fornuftige mennesker kan forstå er dømt til at mislykkes. Så der har du mig, en drømmende taber og typisk indbygger i Los Angeles.”

Manden med J-arret smilede.

“Okay, så er min selvironi opbrugt,” sagde hun. “Hvad hedder du?”

“Harry.”

“Du snakker ikke meget, Harry.”

“Mm.”

“Svensk?”

“Norsk.”

“Flygter du fra noget?”

“Ser jeg sådan ud?”

“Ja. Jeg kan se, du har en vielsesring. Er den fra din kone?”

“Hun er død.”

“Aha. Du flygter fra sorgen.” Lucille løftede glasset til en skål.

“Vil du vide, hvilket sted jeg elsker højest? Det er her, Laurel Canyon. Ikke nu, men i slutningen af tresserne. Da skulle du have været her, Harry. Hvis du altså var født på det tidspunkt.”

“Ja, det har jeg forstået.”

Hun pegede mod de indrammede fotografier på væggen bag Ben.

“Alle musikerne, som havde deres gang her. Crosby, Stills, Nash og ... hvad er det nu, ham den sidste hedder?”

Harry smilede igen.

“The Mamas and the Papas,” fortsatte hun. “Carole King, James Taylor, Joni Mitchell.” Hun gned sig på næsen. “Hun så ud og lød som en pige fra en søndagsskole, men hun lå i med de fleste af de førnævnte. Selv Leonard fik hun kløerne i; han boede med hende her en måneds tid. Jeg fik lov til at låne ham én nat.”

“Leonard Cohen?”

“I egen høje person. Rar, sød mand. Han lærte mig noget om at skrive vers på rim. At de fleste begår fejlen med at begynde med en enkelt god sætning og så skrive noget halvgodt med dårlige rim i den næste. Tricket er at skrive de dårlige rim i den første sætning, for så er der ikke nogen, der lægger mærke til det. Når man kommer på den smukke sætning ‘Your hair on the pillow like a sleepy golden storm’ og så – for at få det til at rime – skriver den banale sætning ‘We made love in the morning, our kisses deep and warm’, så har man ødelagt det. Men bytter man om på rækkefølgen og skriver ‘We made love in the morning, our kisses deep and warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm’, så får begge sætninger en naturlig elegance. Det er sådan, vi hører det, fordi vi tror, at digteren tænker i samme rækkefølge, som han skriver. Ikke så mærkeligt, for vi mennesker er jo indstillet på, at det, der sker, er en følge af det, der skete før, og ikke omvendt.”

“Mm. At det, der sker, er en følge af det, som skal ske?”

“Netop, Harry! Er du med?”

“Jeg er ikke sikker. Har du nogle eksempler?”

“Ja, det kan du tro.” Hun tømte sit glas. Han måtte have hørt noget i hendes tonefald, for hun så, at han havde løftet et øjenbryn og hurtigt set sig omkring i baren.

“Det, der sker i nutid, er, at jeg fortæller dig, at jeg skylder penge til et filmprojekt,” sagde hun og kastede et blik gennem det beskidte vindue med de halvt nedrullede persienner ud på den støvede parkeringsplads uden for baren. “Det er ikke tilfældigt, men en konsekvens af det, som *kommer til* at ske. Der står nemlig en hvid Camaro parkeret ved siden af min bil her udenfor.”

“Med to mænd i,” sagde han. “Den har stået der i tyve minutter.”

Hun nikkede. Harry havde netop bekræftet, at hun ikke havde taget fejl af hans profession.

“Jeg så den bil uden for mit hus oppe i Canyon tidligt i morges,” sagde hun. “Det kom ikke som noget chok, for de har allerede advaret mig og sagt, at de ville sende nogle opkrævere. Og ikke af den certificerede type. Det lån blev nemlig ikke taget i en bank, for at sige det på den måde. Når jeg nu går ud til min bil, vil de sandsynligvis have noget at fortælle mig. Jeg går ud fra, at de stadig vil nøjes med det, altså advarsler og trusler.”

“Mm. Så hvorfor fortæller du mig det her?”

“Fordi du er politimand.”

Igen det der løftede øjenbryn. “Er jeg?”

“Min far var politimand, og I kan tydeligvis genkendes over hele verden. Min pointe er, at jeg vil bede dig om at følge med herindefra. Hvis han bliver højroestet og truende, vil jeg gerne have, at du kommer ud på forpladsen og ... ja, ser ud som en politimand, så de stikker af. Selv om jeg er ganske sikker på, at det ikke kommer så vidt, vil jeg føle mig lidt tryggere, hvis du holder øje med os.”

Harry så granskende på hende. “Okay,” sagde han ganske enkelt.

Lucille var overrasket. Havde han ikke ladet sig overtale lidt for let? Samtidig var der noget fast i hans blik, som gjorde, at hun stode på ham. På den anden side havde hun også stølet på Adonis. På instruktøren og på producenten. I det hele taget på alle.

“Jeg går nu,” sagde hun.

Harry Hole holdt glasset i hånden og lyttede til den næsten uørlige syden af isklumper, som smeltede. Han drak ikke. Han havde ikke en klink, var ved vejs ende og ville trække nydelsen af denne

drink i langdrag. Han lod blikket hvile på et af billederne bag bardisken. Det var af hans yndlingsforfatter fra ungdommen, Charles Bukowski, på pladsen uden for Creatures. Ben havde fortalt, at det var fra halvferdserne. Bukowski stod med armen om en kammerat i noget, der lignede en solopgang; begge var klædt i Hawaii-skjorter og havde svømmende blikke med pupiller, der lignede prikker, og triumferende grin, som om de lige var nået frem til Nordpolen efter en særdeles strabadserende tur.

Harry kiggede ned på kreditkortet, som Ben havde smidt på bardisken foran ham.

Tømt. Tømt. Der var ikke mere tilbage. Mission accomplished. Som jo havde været at drikke, til der ikke var mere tilbage. Ingen penge, ingen dage, ingen fremtid. Han manglede bare at se, om han havde nok mod – eller fejhed – til at afslutte det hele. Der lå en gammel Beretta-pistol under madrassen på pensionatsværelset. Han havde købt den for femogtyve dollars af en af de hjemløse, der boede i de blå telte nede i Skid Row. Der var tre kugler i den. Han lagde kreditkortet fladt i hånden og krummede fingrene om det, vendte sig om og så ud gennem vinduet, hvor hans blik fulgte den ældre dame, da hun skred ud på parkeringspladsen. Hvor var hun dog lille. Væver, sart og stærk som en spurv. Beige bukser og matchende kort jakke. Der var noget firseragtigt over hendes arkaiske, men smagfulde måde at klæde sig på. Sådan som hun kom fejende ind i baren hver formiddag. Gjorde sin entré. For et publikum på mellem to og otte.

“Lucille is here!” plejede Ben at udbasunere, før han uden at være blevet bedt om det begyndte at blande hendes faste gift, whiskey sour.

Men det var ikke måden, hun indtog et lokale på, der mindede Harry om moderen. Hun, der var død på Radiumhospitalet, da han var femten år, og havde påført hans hjerte det første kuglehul. Det var Lucilles milde, leende og samtidig triste blik som hos en god, men resigneret sjæl. Den omsorg, hun viste andre, når hun spurgte efter sidste nyt om deres helbredsproblemer, kærlighedsliv og nærmeste. Og det hensyn, hun viste ved at lade Harry sidde i fred ved bardisken i den anden ende af lokalet. Moderen,

den fåmælte kvinde, som var familiens kontrolltårn, nervecenter, som trak i trådene så diskret, at man let kunne tro, at det var faderen, der bestemte. Moderen, som havde været den trygge favn, som altid forstod en, og som han havde elsket over alt andet, og som derfor også var blevet hans akilleshæl. Som dengang i anden klasse, da der forsigtigt var blevet banket på døren til klasselokalet, og moderen havde stået der med madpakken, som han havde glemte hjemme. Harrys ansigt havde automatisk lyst op ved synet af hende, før han havde hørt nogle af klassekammeraterne le, og så var han marcheret ud på gangen til hende og havde rasende fortalt, at hun gjorde ham flov, at hun måtte gå, at han ikke havde brug for mad. Hun havde bare sendt ham sit triste smil, givet ham madpakken, strøget ham over kinden og var gået sin vej. Hun havde aldrig nævnt det igen senere. Hun havde selvfølgelig forstået hvorfor, sådan som hun altid forstod ham. Og da han den aften gik i seng, havde han også forstået det. At det ikke var *hende*, som havde gjort, at han havde følt ubehag. Det var det, at de alle havde set det. Hans kærlighed. Hans sårbarhed. Han havde flere gange de følgende år tænkt, at han skulle sige undskyld, men det havde vel bare lydt dumt.

En støvsky rejste sig ude på gruspladsen og omsluttede et øjeblik Lucille, som holdt på solbrillerne. Han så døren i passagersiden på den hvide Camaro gå op og en mand med solbriller og rød poloshirt stige ud og gå ud foran bilen og spærre Lucilles vej hen til hendes.

Han forventede at se en samtale mellem de to, men i stedet tog manden et skridt frem og greb fat i Lucilles arm og begyndte at trække hende hen mod Camaroen. Harry så hende bore skohælene ned i gruset. Og nu så han også, at Camaroen ikke havde amerikanske nummerplader. Han var nede fra barstolen i samme sekund. Han løb hen mod døren, åbnede den med albuen, blev blændet af sollyset og var lige ved at snuble ned ad de to trin fra verandaen. Han blev klar over, at han langt fra var ædru, og pejlede sig hen mod de to biler. Øjnene vænnede sig gradvist til lyset. Bag parkeringspladsen på den anden side af vejen, som slyngede sig op ad den grønne bjergside, lå en døsigt landhandel, men han

så ingen andre mennesker end manden og Lucille, som blev slæbt hen mod Camaroen.

“*Police!*” råbte han. “*Let her go!*”

“*Please stay out of this, sir,*” råbte manden tilbage.

Harry konkluderede, at manden måtte have samme baggrund som ham selv, for kun politimænd bruger høfligt sprog i sådanne situationer. Harry vidste også, at fysisk indgriben var uundgåelig, og at regel nummer ét i nærkamp er enkel: Vent ikke; den, som angriber først og med maksimal aggression, vinder. Derfor sagtnede han ikke farten, og den anden måtte have forstået Harrys hensigt, for han slap Lucille og greb efter noget bag på ryggen og svingede hånden frem. Den holdt en blank pistol, som Harry straks genkendte. En Glock 17, som nu var rettet mod ham.

Harry sagtnede farten, men fortsatte med at nærme sig manden. Han så den anden mands øje, der sigtede omme bag pistolen. Hans stemme blev halvvejs overdøvet af en pickup, der kørte forbi ude på vejen:

“Løb tilbage, hvor De kom fra, sir. Nu!”

Men Harry fortsatte med at gå hen mod ham. Han blev opmærksom på, at han stadigvæk holdt kreditkortet i højre hånd. Var det sådan, det skulle ende? På en støvet parkeringsplads i et fremmed land, badet i sollys, bankerot og lettere beruset, mens han prøvede at gøre det, som det ikke var lykkedes ham at gøre for sin mor, som det ikke var lykkedes ham at gøre for nogen af dem, han nogen sinde havde holdt af?

Han lukkede øjnene halvt i og klemte fingrene rundt om kreditkortet, således at hånden formede en mejsel.

Titlen på Leonard Cohen-sangen, som hun havde fejlciteret, svirrede i hovedet på ham: “Hey, that’s no way to say goodbye”.

Jo, gu fanden var det det.

Kapitel 1

Fredag.

Klokken var otte, det var en halv time siden, septembersolen var gået ned over Oslo, og det var over sengetid for treårige.

Katrine Bratt sukkede og hviskede i telefonen: “Kan du ikke sove, lille skat?”

“Bedstemol synger forkert,” sagde barnestemmen og snøftede. “Hvor el du?”

“Jeg var nødt til at tage på arbejde, lille skat, men jeg kommer snart hjem. Skal mor synge lidt for dig?”

“Ja.”

“Men så skal du lukke øjnene.”

“Ja.”

“Blåmand?”

“Ja.”

Katrine begyndte at synge den melankolske vise med lav, dyb stemme.

Blåmand, Blåmand, bukken min, tænk på smukke drengen din.

Hun anede ikke, hvorfor børn i over hundred år havde foretrukket at blive lullet i søvn af historien om en ængstelig dreng, som spekulerer på, hvorfor Blåmand, hans yndlingsged, ikke er kommet hjem fra græsgangen, og frygter, at den er blevet taget af bjørnen og ligger død og maltrakteret et sted oppe i fjeldet.

Men allerede efter ét vers kunne hun høre, at Gert trak vejret mere regelmæssigt og dybere, og efter det næste lød svigermors hviskende stemme i telefonen.

“Han sover nu.”

“Tak,” sagde Katrine, som havde siddet så længe på hug, at hun måtte sætte en hånd på jorden. “Jeg kommer, så hurtigt jeg kan.”

“Tag dig den tid, du har brug for, søde du. Og det er mig, der

skal sige tak for, at du vil have os her. Ved du hvad, han ligner Bjørn så meget, når han sover.”

Katrine sank noget. Som sædvanlig lykkedes det hende ikke at svare, når hendes svigermor sagde det. Ikke fordi hun ikke savnede Bjørn, ikke fordi hun ikke var glad for, at Bjørns forældre så ham i Gert. Men fordi det simpelthen ikke var sandt.

Hun koncentrerede sig om det, der lå foran hende.

“Barsk godnatsang,” sagde Sung-min Larsen, som var kommet og havde sat sig på hug ved siden af hende. “*Måske ligger du død nu?*”

“Jeg ved det, men det er kun den, han vil have,” svarede Katrine.

“Ja, så får han jo den,” smilede hendes kollega.

Katrine nikkede. “Har du nogen sinde tænkt over, hvordan vi som børn forventer ubetinget kærlighed fra vores forældre uden at give noget tilbage? At vi egentlig var nogle parasitter? Men så vokser vi op, og tingene forandrer sig totalt. Præcis hvornår tror du, at vi mister troen på, at vi kan blive elsket betingelsesløst bare for at være den, vi er?”

“Hvornår mistede *hun* den, mener du?”

“Ja.”

De så ned på liget af den unge kvinde, der lå i skovbunden. Bukserne og trusserne var trukket ned til anklerne, men lynlåsen på den tynde dynejakke var lukket. Ansigtet – som vendte op mod stjernehimlen – virkede kridhvidt i lyset fra gerningsstedegruppens projektører, som var placeret mellem træerne. Sminken – der så ud, som havde den løbet og var størknet flere gange – lå i striber. Håret, som var bombet blondt af kemikalier, klistrede sig til den ene side af ansigtet. Læberne var sprøjtet fulde af silikone, og de falske øjenvipper stod ud som et tagskæg over det ene øje, som var sunket ind i øjenhulen og stirrede bristet op og forbi dem. Og også over det andet øje, som ikke var der, men bare var en tom øjenhule. Måske var det alle de knap nok nedbrydelige kunststoffer, som gjorde, at liget havde holdt sig så godt, som det trods alt havde gjort.

“Jeg går ud fra, at det er Susanne Andersen,” sagde Sung-min.

“Også jeg,” sagde Katrine.

De to efterforskere kom fra hver sin afdeling, hun fra Drabsafdelingen ved Oslo Politidistrikt, og han fra Kripos. Susanne Andersen, seksogtyve år, havde været savnet i sytten dage og var sidst observeret på et overvågningskamera på Skullerud T-banestation cirka tyve minutters gang fra det sted, hvor de befandt sig nu. Det eneste spor efter den anden savnede kvinde, Bertine Bertilsen, syvogtyve år, var hendes bil, der var fundet forladt på en parkeringsplads på Grefsenkollen, et rekreativt område i den anden ende af byen. Kvinden foran dem havde blondt hår, hvilket stemte overens med overvågningsbilledet af Susanne, mens Bertine ifølge pårørende og venner for tiden var brunette. Liget havde desuden ingen tatoveringer på den nøgne underkrop, mens Bertine skulle have en tatovering – et Louis Vuitton-logo – på anklen.

Indtil videre havde september været en relativt kølig og tør måned, og misfarvningen af ligets hud, blå, lilla, gul, brun, kunne stemme med, at det havde ligget ude i næsten tre uger. Det samme gjaldt lugten, der skyldtes kroppens produktion af gas, som efterhånden lækkede ud af alle kropsåbninger. Katrine havde også bemærket det hvide felt af tynde hår under næseborene: svamp. I det store sår på halsen kravlede hvidgule, blinde fluelarver. Katrine havde set det så ofte, at hun ikke længere reagerede specielt på det. Spyfluer er trods alt – Harrys citat – lige så trofaste som Liverpoolfans. De dukker op uanset tidspunkt, sted, vejr og vind med en times varsel, tiltrukket af lugten af dimethyltrisulfid, som kroppen begynder at udskille, fra det sekund den dør. Hunfluerne lægger deres æg, og nogle dage senere udklækkes larverne og begynder at fråse i det rådne kød. De forpupes, pupperne bliver til fluer, som leder efter lig til at lægge æg i, og efter en måned har de levet deres liv til ende og dør. Sådan er deres kredsløb. Ikke så uligt vores, tænkte Katrine. Eller: ikke så uligt mit.

Katrine så sig omkring. Hvidklædte kriminalteknikere bevægede sig som lydløse spøgelse blandt træerne og kastede uhyggelige skygger, hver gang blitzen på deres kameraer lynede. Skoven var stor. I princippet fortsatte Østmarka kilometer efter kilometer helt til Sverige. Det var en løber, der havde fundet liget. Eller rettere sagt løberens hund, som havde fået lov til at løbe uden snor

og var forsvundet fra den smalle grusvej og ind i skoven. Det var allerede mørkt, og løberen, som løb med pandelygte, var fulgt efter, mens han råbte på hunden, og havde til sidst fundet den logrende ved siden af liget. Det vil sige, logringen var ikke blevet nævnt, det var noget, Katrine havde forestillet sig.

“Susanne Andersen,” hviskede hun, men vidste ikke helt til hvem. Måske til den døde som en trøst og forsikring om, at hun endelig var blevet fundet og identificeret.

Dødsårsagen virkede indlysende. Knivsåret, som havde skåret struben over, gik som et smil over Susanne Andersens smalle hals. Det meste af blodet havde fluelarverne, diverse insekter og måske andre dyr nok forsynet sig med, men Katrine så alligevel spor efter blodsprøjt i lyngen og på en af træstammerne.

“Dræbt her på stedet,” sagde hun.

“Ser sådan ud,” sagde Sung-min. “Tror du, hun er blevet voldtaget? Eller bare misbrugt, efter at han havde dræbt hende?”

“Misbrugt bagefter,” svarede Katrine og lyste med lommelygten på Susannes hænder. “Ingen knækkede negle, ingen tegn på kamp. Men jeg vil prøve at få Rettsmedisinsk til at foretage en undersøgelse af liget i weekenden, så får vi se, hvad de mener.”

“Obduktion?”

“Det får vi nok ikke før tidligst mandag.”

Sung-min sukke. “Ja, ja, så er det vel bare et spørgsmål om tid, før vi finder Bertine Bertilsen voldtaget og med overskåret strube et sted på Grefsenkollen.”

Katrine nikkede. Hun og Sung-min havde lært hinanden bedre at kende det seneste år, og han havde bekræftet sit rygte som en af Kripos bedste efterforskere. Mange mente, at han ville tage over som leder for Efterforskningsafdelingen på Kripos, når Ole Winter gik af, og at afdelingen fra da af ville have en langt bedre chef. Det var muligt, men der var også dem, som udtrykte skepsis over, at landets fremmeste efterforskningsorgan som frontfigur skulle have en adopteret sydkoreaner og homoseksuel, der klædte sig som den engelske overklasse. Hans klassiske jagtjakke i tweed og gemseruskindsstøvler stod i stærk kontrast til Katrines tynde Patagoniadunjakke og goretexsneakers. Da Bjørn levede, havde

han kaldt det ‘gorpcore’, som hun havde forstået var en international trend, hvor folk gik på pub i tøj, som om de skulle på højfjeldet. Hun havde kaldt det tilpasning til livet som mor til et lille barn. Men hun måtte vel indrømme, at hendes mere neddæmpede og praktiske måde at klæde sig på også skyldtes, at hun ikke længere var det unge, rebelske efterforskningstalant, men leder af Drabsafdelingen.

“Hvad tror du, det her er?” spurgte Sung-min.

Hun vidste, at han tænkte det samme som hende. Og at ingen af dem havde tænkt sig at sige ordet højt. Ikke endnu. Katrine rømmede sig:

“Først skal vi forholde os til det, vi har her, og finde ud af, hvad der er sket.”

“Enig.”

Katrine håbede, at ‘enig’ var et ord, hun ville komme til at høre ofte fra Kripas i den kommende tid. Ja, hun var selvfølgelig glad for al den hjælp, de kunne få. Kripas havde meddelt, at de stod klar, lige fra det tidspunkt, hvor Bertine Bertilsen var blevet meldt savnet nøjagtig en uge efter Susanne og under påfaldende ens omstændigheder. Begge kvinder var gået ud en tirsdag aften uden at fortælle nogen af dem, politiet havde snakket med, hvad de skulle eller hvorhen, og de var aldrig dukket op igen. Desuden var der andre omstændigheder, der bandt de to kvinder sammen. Efter det skrinlagde politiet hovedteorien om, at Susanne kunne have været udsat for en ulykke eller havde taget sit eget liv.

“Fint, så siger vi det,” sagde Katrine og rejste sig. “Jeg må give chefen besked.”

Katrine måtte stå lidt, før hun fik følelsen tilbage i benene. Hun lyste med mobiltelefonen for at sikre sig, at hun trådte i mere eller mindre de samme fodspor, som de havde sat på vej ind til gerningsstedet. Da hun var på ydersiden af afspærringsbåndene, som var spændt ud mellem træerne, tastede hun de første bogstaver i kriminalchefens navn. Bodil Melling svarede efter tre ring.

“Bratt her. Beklager, at jeg ringer så sent, men det kan se ud, som om vi har fundet den ene af de to savnede kvinder. Dræbt, struben er skåret over, sprøjt som fra hovedpulsåren, sandsyn-

ligvis voldtaget eller misbrugt. Det er temmelig sikkert Susanne Andersen.”

“Det var trist,” sagde Melling. Hun sagde det tonløst, og Katrine så i samme øjeblik for sig Bodil Mellings udtryksløse ansigt, farveløse beklædning, temperamentsløse kropssprog og garanteret konfliktløse familieliv og kedelige sexliv. Det eneste, hun havde fundet ud af, der tændte noget i den uerfarne kriminalchef, var det snart ledige politimesterkontor. Det var ikke, fordi Melling ikke var kvalificeret, Katrine syntes bare, at hun var så uudholdeligt kedelig. Defensiv. Fej.

“Indkalder du til pressekonference?” spurgte Melling.

“Fint. Vil du ...?”

“Nej, så længe der er tale om et lig uden endegyldigt bekræftet identifikation, tager du det.”

“Sammen med Kripos, ikke? De har haft folk på gerningsstedet.”

“Jo, fint. Hvis der ikke var andet, har vi gæster.”

I den pause, der opstod, kunne Katrine høre lav tale i baggrunden. Det lød som en fredelig meningsudveksling, det vil sige sådan en, hvor folk er helt enige, og hvor den ene bare bekræfter og uddyber det, den anden allerede har sagt. Social bonding. Det var sådan, Bodil Melling foretrak det. Hun ville garanteret blive irriteret, hvis Katrine tog temaet op igen. Katrine havde foreslået det, straks da Bertine Bertilsen var blevet meldt savnet, og mistanken om, at to kvinder kunne være blevet dræbt af den samme mand, havde meldt sig. Det nyttede ikke noget, for Melling havde sagt klart fra og havde i virkeligheden lukket diskussionen ned. Katrine burde lade det ligge.

“Bare lige én ting,” sagde hun og lod ordene hænge og trak vejret.

Kriminalchefen kom hende i forkøbet.

“Svaret er nej, Bratt.”

“Men han er den eneste specialist, vi har på det her område. Og den bedste.”

“Og den værste. Desuden *har* vi ham ikke længere. Gud ske tak og lov for det.”

“Pressen vil spørge efter ham, spørge, hvorfor vi ikke ...”

“Så må du svare, som sandt er, at vi ikke ved, hvor han er. Med tanke på det, der skete med hans kone, kombineret med hans labile natur og misbrug af rusmidler, kan jeg heller ikke forestille mig, at han ville fungere i en drabsefterforskning.”

“Jeg tror, at jeg ved, hvordan jeg kan finde ham.”

“Glem det, Bratt. Hvis du begynder at ty til gamle helte, i det øjeblik situationen er lidt presset, fremstår det som en implicit nedvurdering af de folk, du faktisk disponerer over i Drabsafdelingen. Hvad tror du, det vil gøre ved deres selvfølelse og motivation, hvis du fortæller dem, at du vil hente et vrag ind, der har mistet sit politiskilt? Sådant noget kaldes for dårlig ledelse, Bratt.”

“Okay,” sagde Katrine og sank en stor klump.

“Godt, jeg sætter pris på, at du synes, det er okay. Var der så mere?”

Katrine tænkte sig om. Så Melling kunne faktisk trods alt lade sig provokere og vise lidt tænder. Det var godt. Hun så på Månens segl, som hang over trækroneerne. I går aftes havde Arne, den unge mand, hun havde datet nu i næsten en måned, fortalt, at om to uger ville der blive hel måneformørkelse, kaldet en blodmåne, og at de burde fejre anledningen. Katrine anede ikke, hvad en blodmåne var, men det var tydeligvis noget, der skete hvert andet eller tredje år, og Arne var så ivrig, at hun ikke nænnede at sige, at måske skulle de ikke planlægge noget så langt fremme i tiden som to uger, da de knap nok kendte hinanden endnu. Katrine havde aldrig været bange for konflikter og for at være direkte, noget, hun måske havde fra faderen, en politimand fra Bergen, som havde haft flere fjender, end byen havde regnvejrsdage, men hun havde lært sig at vælge sine kampe og tidspunkterne for dem. Men når hun nu havde tænkt sig om, forstod hun, at i modsætning til konfrontationen med en mand, hun ikke vidste, om hun havde nogen fremtid med, var den her en, hun måtte tage. Hellere nu end senere.

“Bare én ting til,” sagde Katrine. “Er det også i orden, at jeg siger det på pressekonferencen, hvis nogen spørger? Eller til forældrene til den næste pige, der bliver dræbt?”

“Siger hvad?”

“At Oslo Politidistrikt siger nej tak til hjælp fra den mand, som har opklaret og pågrebet tre seriemordere i Oslo. Fordi vi mener, at det kan gå ud over selvfølelsen hos enkelte kolleger.”

Det opstod en lang pause, og nu kunne Katrine heller ikke høre snak i baggrunden. Til slut rømmede Bodil Melling sig.

“Ved du hvad, Katrine? Du har arbejdet længe og hårdt med den her sag. Hold den pressekonference, sov ud i weekenden, og så snakkes vi ved på mandag.”

De lagde på, og Katrine ringede til Rettsmedisinsk. Frem for at gå tjenestevejen ringede hun direkte til Alexandra Sturdza, den unge retsmediciner, som hverken havde kæreste, barn eller gik op i arbejdstider. Og ganske rigtigt, Sturdza svarede, at hun og en kollega ville kigge på liget i løbet af den følgende dag.

Bagefter blev Katrine stående og så ned på den afdøde. Måske var det den kendsgerning, at hun i en mandeverden på egen hånd var nået frem til det sted, hvor hun nu befandt sig, der gjorde, at det aldrig var lykkedes for hende at ignorere foragten for kvinder, som villigt gjorde sig afhængige af mænd. Den omstændighed, der bandt Susanne og Bertine sammen, var ikke bare, at de levede af mænd, men at de havde delt den samme, den mere end tredive år ældre ejendomsmogul Markus Røed. Deres liv og eksistens var baseret på, at andre personer, mænd med penge og jobs, de ikke selv havde, forsørgede dem. Deres modydelse var deres kroppe, ungdom og skønhed. Og – i den udstrækning forholdet blev eksponeret – at deres udvalgte vært kunne nyde misundelsen fra andre mænd. Men i modsætning til barnet måtte kvinder som Susanne og Bertine leve med visheden om, at kærligheden ikke var ubetinget. Før eller siden ville værten droppe dem, og de måtte finde en ny mand, som de kunne snylte på. Eller altså lade sig snylte på, alt efter hvordan man så på det.

Var det kærlighed? Eller: Var også dét kærlighed? Hvorfor ikke, bare fordi det var så deprimerende at tænke på?

Mellem træerne, i retning mod grusvejen, så Katrine det blå lys fra ambulancen, som lydløst var ankommet. Hun tænkte på Harry Hole. Jo, hun havde fået et livstegn i april, et – af alle ting

– postkort med et billede af Venice Beach, poststempleet Los Angeles. Som et sonarbip fra en ubåd nede i dybet. Teksten havde været kort. ‘Send penge.’ En spøg, som hun ikke var så sikker på bare var det. Siden havde der været stille.

Helt stille.

Det sidste vers i børnesangen, det, som hun ikke var nået til, blev afspillet for hendes indre øre.

Blåmand, Blåmand, svar mig nu, bæg med din kendte lyd.

Ikke endnu, Blåmand min, må du dø fra drengen din.

Udkommer 9/11